

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.mmb.ro

mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

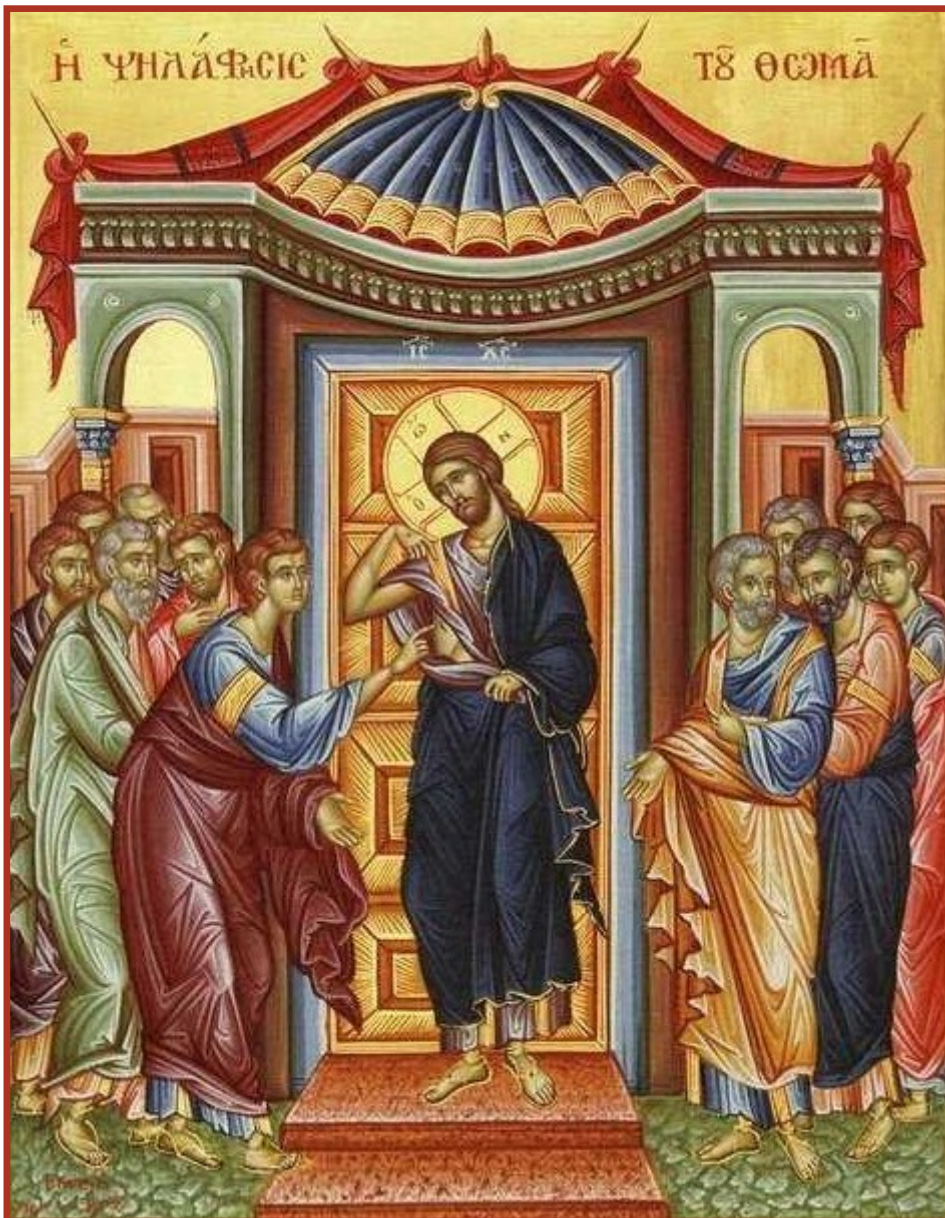
Duminica Sfântului Toma: de la necredință la credință

Pr. Noël Tanazacq | Sursa: Apostolia.eu

Arătarea lui Hristos Cel Înviat apostolului Toma este un eveniment atât de important încât este sărbătorit în toată Biserica în momentul în care s-a petrecut, adică în a doua duminică după Paști, numită duminica Tomii.

De fapt, există două părți în această **Evangelhie** minunat alcătuită: arătarea Celui Înviat celor zece apostoli (fără Iuda, trădătorul și Toma) în seara de Paște și arătarea Sa celor unsprezece apostoli în duminica următoare, în aceleași împrejurări. Există un paralelism remarcabil între cele două arătări. Prima este istorisită și de Sfântul Marcu (cap. 16, 14) și de Sfântul Luca (cap. 24, 36-49) cu multe detalii, în timp ce a doua nu este istorisită decât de Sfântul Ioan, care a fost martor ocular al celor două scene.

Prima arătare a lui Hristos Înviat apostolilor Săi are ceva surprinzător ce trebuie subliniat dintru început, și anume că Hristos se arată destul de târziu apostolilor Săi pentru că e vorba de duminică seara, iar El a înviat o dată cu prima lumină a răsăritului, spre patru dimineața în acel început de primăvară. **Domnul S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena și celorlalte Mironosițe**, aproape imediat după Învierea Sa, **apoi celor doi călători către Emaus**, spre sfârșitul după amiezii. Va aștepta deci seara duminicii de Paști pentru a Se face văzut de cei care sunt **ucenicii Săi**. Motivul este fără îndoială că Apostolii s-au îndoit și că le era frică: nu au crezut nici în cuvintele Mironosițelor, nici în cele ale călătorilor către Emaus (Marcu 16, 13) și nici rapida trecere a lui Petru și Ioan pe la mormântul gol nu i-a convins. Sfântul Marcu confirmă: «... Și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, căci n-au crezut pe cei ce-L văzuseră înviat» (Marcu 16, 14). Legătura lui Hristos cu cei care se aflau împrejurul Său, ca și cu noi înșine, ține mereu seama de starea inimii celor în cauză, de starea lor lăuntrică. Poate părea lucru de mirare faptul că Apostolii, care trăiau de trei ani cu Domnul și care au ziseră chiar din gura Sa vestea morții și a învierii Sale, au putut avea astfel de îndoieli, până la a nu crede celor care văzuseră cu propriii lor ochi. Dar chiar ideea de înviere

din morții este atât de greu de crezut că mintea noastră nu poate să o imagineze, să o conceptualizeze.

Apostolii, care au fugit când Domnul a fost arestat în grădina Ghetsimani, joi seara în săptămâna patimilor, s-au ascuns în Foișor (locul Cinei celei de Taină), unde s-au baricadat de «teama iudeilor». Le e frică să nu fie urmăriți și arestați, pentru că Înviătorul lor a fost judecat, condamnat și ex-

ecutat ca un răufăcător. Totul pare pierdut. Se ascund.

Hristos Cel Înviat intră fără veste în Foișor, cu toate ușile închise. Prima învățătură care se desprinde este teologică: Hristos a intrat cu toate ușile închise pentru că are trupul slavei Sale, pentru că a înviat.

(continuare în pagina 2)

Duminica Sfântului Toma: de la necredință la credință

(continuare din pagina 1)

A intrat în Foișor așa cum a ieșit din mormântul pecetluit (îngerii au dat piatra la o parte, pentru ca Femeile să poată vedea că mormântul era gol). Trupul transfigurat nu mai este supus materiei: este liber, trup duhovnicesc.

Primul cuvânt al lui Hristos este uimitor: «**Pace vouă**». Domnul le dă pacea, pacea Sa, pentru că nu au crezut în El și sunt plini de complexe și de remușcări față de el: sufletul lor e sfâșiat. Hristos îi eliberează: v-ați înșelat părăsindu-Mă și necrezând în Mine, dar vă eliberez de greutatea aceasta zdrobitoare; fiți deci în pace cu Mine. Fără această iertare dumnezeiască, n-ar putea să meargă către El, nici să-L asculte. Apoi le dă o mărturie clară a învierii Sale, o dovadă: stigmatele Patimii Sale care I se văd pe mâini și în coastă.

Ucenicii înțeleg și sunt cuprinși de bucurie nesfârșită: sunt din nou ucenicii lui Hristos. **Domnul le spune deci a doua oară «Pace vouă»**, pentru că acum ochii lor s-au deschis: știu că omul care se află în fața lor nu este o fantomă (cf. Luca 24, 38-39) ci Mesia, Învățătorul lor mult iubit. Pot deci primi pacea lui Dumnezeu cu toată trezvia. O primesc ca apostoli.

Și de îndată îi trimite în lume. **Domnul nu se sălășluiește în evenimentul istoric al Învierii: se grăbește să măntuiască tot neamul omenesc**, căci aceasta este voia

Tatălui Său: «După cum Tatăl Meu M-a trimis, așa și Eu vă trimit». Și le dă pe loc cele trebuincioase acestei misiuni: **le dă puterea dumnezeiască de a ierta păcatele**. Le-o dă prin Duhul Sfânt, suflând asupra lor («Primiți Duh Sfânt»). Într-adevăr, Duhul Sfânt este Cel care împlinește în apostoli (iar apoi în episcopi și preoți), această putere dumnezeiască. Trebuie să subliniem că Hristos dă această putere întregii adunări a apostolilor și nu fiecăruia în parte individual. Dacă unul dintre ei cade sau se rătăcește, ceilalți pot să îndrepte greșeala: se pot îndrepta unul pe altul. Astfel apostolii au primit în câteva zile cele două puteri dumnezeiești care caracterizează preoția: puterea de a sfinți darurile, la Cina cea de Taină, în Joia Sfântă, și puterea de a lega și dezlega păcatele, în seara zilei de Paști.

Dar **sfântul Toma nu era de față! Sunt momente în viață când trebuie să fii prezent**. Fiecare dintre noi trebuie să aibă această grijă. Totuși această «scăpare» a lui Toma va avea un efect binefăcător pentru tot neamul omenesc. **Ucenicii îi povestesc totul, iar el nu crede nimic**. Toma este un om dintr-o bucată, un adevărat israelit fără vicleșug, cum a spus Domnul despre Natanael. Și spune sus și tare: **dacă nu văd și dacă nu ating rănilor Sale, nu voi crede**. Sunt miliarde de oameni ca Toma. Am putea chiar să spunem că toți suntem Toma. De aceea acest eveniment – care altfel este anecdotic – capătă o amploare

universală.

Opt zile mai târziu, se petrece exact ace-lași lucru. Hristos intră în Foișor la fel ca în seara zilei de Paști, dar **spune o singură dată: «Pace vouă»**. O spune pentru Toma, pentru că e singurul care încă se mai îndoiește. Și fără nicio introducere, fără a mai spune altceva, Hristos îi arată lui Toma rănilor Sale: **atinge-Mă!**. Neînchipuită bunătate a lui Hristos, îngăduință de necrezut a lui Dumnezeu pentru micimea noastră! Vrei o dovadă, iată că ți-o dau. Dar asta înseamnă și că **îndoiala lui Toma era adevărată**: el nu se prefăcea, nu se juca. În aceste cazuri, Dumnezeu răspunde. Doar pe urmă, Domnul îl muștră: **«nu fi necredincios, ci credincios»**. **Toma atunci rostește una dintre cele mai frumoase fraze din întreaga Evanghelie și din Biblie: «Domnul meu și Dumnezeul meu»**. A înțeles totul.

Este prima oară când un om spune lui Iisus Hristos, învățătorului Ieshouah din Nazaret: «Dumnezeul meu». Într-o clipită, inima i-a fost zdrobită de recunoștință și de bucurie. Într-o clipă acest om a întâlnit pe Dumnezeu. A făcut această minunată mărturisire în numele întreg neamului omenesc și întreg universul îi este recunoscător.

Domnul dă apoi un cuvânt duhovnicesc de căpătâi, cu caracter universal: **«fericiți cei ce n-au văzut și au crezut»**. Credința lor este mult mai mare și mai puternică decât a celor care au văzut. Sunt deja «fericiți», adică au intrat în Împărăția lui Dumnezeu.

Să mijlocească Sfântul Apostol Toma, până la cea de-a doua Venire, pentru toți cei care se îndoiesc și sunt în întuneric launtric. Hristos a înviat!

Pr. Noél Tanazacq
Sursa: Apostolia.eu

O minune a Sfântului Gheorghe

Podul lui Vellas din Muntele Athos

Pe drumul prăfuit dintre Mănăstirile Iviron și Marea Lavră, în apropiere de Cap Chelona, se găsesc doi mari torenți ce străpung coasta muntelui coborând pantele abrupte spre zona Paliampela. Cei doi torenți cu apă pe tot parcursul anului sunt cunoscuți sub numele de **Vellas Mic și Vellas Mare**. Pe malurile inferioare

oale ale torenților cresc păduri de platani.

Deosebit de impresionant este **vechiul pod arcuit din piatră**, zidit la vărsarea în mare a torentului Vellas Mare. Podul a fost construit în anul 1744 pe cheltuiala Episcopului de Vellas (astăzi Eparhia de Vellas și Kónitsa) în urma unei minuni a **Sfântului Gheorghe** care l-a sal-

vat de la înec pe acest ierarh. Cu timpul, întreaga zonă a luat numele de Vellas. În partea stângă a podului se găsește **Paraclisul „Sfântul Gheorghe”**, zidit în același an cu podul din piatră. În imediata apropiere se găsesc și **ruinele unei clădiri** cu un singur etaj.

Odată, în ajunul sărbătorii Bunevestiri, părintele Gavriil de la chilia Buna Vestire Ianakopoula a fost trimis pe jos la Kareia de către starețul său, ca să ia câteva lucruri pentru hram. Întorcându-se foarte obosit, l-a prins o ploaie torențială. Când a ajuns la râul Vella, nu putea trece de partea cealaltă datorită apelor umflate. Cugetând puțin și rugându-se, vede pe un mirean necunoscut cum îi trimite un animal ca să treacă călare pe el. Așa s-a și întâmplat! l-a mulțumit acelui necunoscut și a plecat mai departe, alergând spre chilia sa, fiindcă începuse să se înnopteze. Ajungând acolo, i-a găsit pe părinți la biserică cântând Paraclisul Maicii Domnului pentru izbăvirea părintelui Gavriil.

Când l-au văzut, l-au slăvit pe Dumnezeu și pe Maica Domnului pentru izbăvirea ce i-a adus. După ce le-a povestit cele întâmplate la râul Vella, toți au spus că Arhanghelul Gavriil l-a vizitat pe credinciosul lor frate, cu același nume, pentru ascultarea și smerenia sa.

Podul a rămas nefolosit odată cu construirea drumului dintre Kareia și Marea Lavră în anul 1963.

Silviu Cluci | Sursa: doxologia.ro